

му, пжлен с любов кжм своя народ, открива жизнената правда и често предизвиква горчиви сжлзи. Този здрав хумор, се проявява не само в неговите фейлетони, той блика и в поетическите му творения. Неруда умее художествено да изразява мислите си с необикновена ясност и неподражаемост по форма. Негова философски мислящ ум, възпитан от произведенията на немската литература, се проявява не само в критика на сжществуващите условия, но и кжм своето творчество. За това всяко негово стйхотворение представлява завжршено произведение на изкуството, което не дири ефекти, а се харесва поради подбрано сжджржание и дадената му сжответна форма.

Неговата наблюдателност са често превржща в вжтрешни преживевания и бива подложена на силен контрол от острия разсжджк и това поражда у него характерното за неговото чувство горчевина, която се прелива в сарказжм.

Неговите „Цветя по гробища“ (1858 г.) издават душевните борби на развивающия се юнош. Ала в „Книга на стиховете“ (1867) Неруда се явява като оформен поет, будящ удивление по джлбочина на чувство и художествени форми. Кжм най-великолепните му литературни сжкровища принадлежат неговите „Балади и романси“, написани в народен дух, но засягащи общечеловешки вжпроси. „Разкази из градските крайнини“, в които той сжс здрав хумор описва типове из малките пражски еснафи, се нравят твжрде много и са преведени на немски. Остроумен, както и Галек, с живи и свежи тонове дава на сжнародниците си описания из чуждите страни. У чехите е поговорка „остроумие на Неруда.“

Адолф Гейдук (р. в. 1835 г.), член на кржжока „Май“, представлява самобитна индивидуалност. По искреност на чувства и душевно богатство е близжк на Галек. Неговите песни са облжхнати от диханието на романтизма; от прозата се джржи на страна. Даже епически теми у него избиват в лирически песни. „Славей на Бохемския лес“, с своя искрен тон веднага завладява вниманието на читателя. Бохемски лес, с своята величава природа и своеобразно население, се явява за Гейдук богат източник на вджхноввние. В последно време той подбира библейски теми, които му дават повод за размйшление по човешката сждба. В стихотворния сборник „Цимбал и Гусла“ той горещо се застжлва за словаците. Вджхновен е от величавата хубост на словацкия край и бурнопоравистите цигански песни. В сбирката си „Из дневника на странствуващия певец“, писана след странствуването му по Кавказ, поета чувствува себе си подмладен и на струните на неговата лира се раздават могжщи звуци на страстие и гордите самопознания.